

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **Bc. Mgr. M. D.**, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, 110 00 Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2013, čj. 38285/2013-MZE-14141,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu (dále jen „Fond“) ze dne 17. 5. 2013, čj. SZIF/2013/0182350, jímž byly žalobci poskytnuty národní doplňkové platby k přímým podporám pro rok 2012 v celkové výši 8 075,76 Kč.

V prvním žalobním bodě žalobce namítal, že ve výroku rozhodnutí žalovaného ani Fondu není uvedena částka nároku na národní doplňkové platby k přímým podporám ani částka snížení v důsledku modulace dle nařízení Rady (ES) č. 73/2009, kterým se stanoví společná pravidla pro režimy přímých podpor v rámci společné zemědělské politiky a kterým se zavádějí některé režimy podpor pro zemědělce a kterým se mění nařízení (ES) č. 1290/2005, (ES) č. 247/2006, (ES) č. 378/2007 a zrušuje nařízení (ES) č. 1782/2003, (dále jen „Nařízení Rady“); obě částky byly uvedeny pouze v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí uzavírá řízení ve dvou věcech, a to řízení o žádosti žalobce o národní doplňkové platby a řízení vedené z moci úřední o snížení nároků žalobce v důsledku modulace podle Nařízení Rady. Jelikož tato řízení nebyla uzavřena samostatnými výroky, nebylo jednoznačně rozhodnuto o žádosti žalobce a není jasné, zda vznikla překážka věci

rozhodnutí ohledně modulace. Žalobci bylo znemožněno samostatně napadnout výrok o modulaci; nesporná část výroku rozhodnutí (tj. nárok na národní doplňkovou platbu) tak nemohla nabýt první moci, čímž došlo ke zbytečnému zdržování plateb žalobci. Tyto skutečnosti žalobce uvedl již v podaném odvolání, avšak žalovaný na ně reagoval jen velmi kuse.

Ve druhém žalobním bodě žalobce namítal, že modulace neměla být na daný případ aplikována. Modulace dle čl. 7 Nařízení Rady se uplatňuje až na přímé platby převyšující částku 5 000 EUR, a nemůže tedy dosahovat celých 10 % z celku. Dle žalobce nedošlo k naplnění podmínky v čl. 10 odst. 1 Nařízení Rady, která je nezbytná pro uplatnění modulace v České republice. V této souvislosti žalobce odkázal na žalobu ve věci T-386/13, Kédainių rajono Okainių ŽŪB a další v. Rada a Komise. Ačkoli žalovaný odkazuje na ustanovení čl. 132 Nařízení Rady, nejde o ustanovení o modulaci, nýbrž se stanoví jakýsi strop, který musí členské státy respektovat při stanovení doplňkových vnitrostátních přímých plateb. Nejde navíc ani o normu aplikovatelnou na individuálního žadatele. Česká republika je zde vázána při své úvaze o stanovování sazeb národních doplňkových plateb. Žalobce doplnil, že částka snížení z důvodů modulace zjevně nebyla vypočtena na základě aplikace čl. 132 Nařízení Rady a pokud by mělo být aplikováno uvedené ustanovení, bylo by třeba vyčíslit nejvyšší možnou úroveň jednotlivých přímých plateb, na které by měl žalobce nárok ve starých státech Evropské unie, a doložit, že je nižší než jeho možný nárok v České republice. Obdobnou námitku uplatnil žalobce i v odvolání, žalovaný ji však nezohlednil a nevypořádal se s ní.

Ve třetí žalobní námitce žalobce poznamenal, že i kdyby měla být modulace na přímou podporu žalobce podle čl. 7 Nařízení Rady uplatněna, měla být provedena jiným postupem. Z ustanovení čl. 10 odst. 2 Nařízení Rady vyplývá, že modulace 10 % nemá být v České republice uplatněna na součet všech přímých plateb jako ve starých zemích Evropské unie; modulovány měly být jen národní doplňkové platby, neboť ty jsou poskytovány nad rámec stanovený čl. 121, protože samotná úroveň plateb dle čl. 121 úrovně ve starých zemích po modulaci buď nedosahuje, nebo se jí rovná. Znění bodu 17 preambule Nařízení Rady ukazuje, že žalovaným provedený způsob modulace je v rozporu se záměrem Nařízení Rady, neboť v případě žalobce došlo ke snížení pod úroveň plateb, kterou by obdržel ve starých zemích. Na nesprávnost žalovaným použité modulace se žalobce snažil upozornit i v bodě 5 podaného odvolání, který však žalovaný nekomentoval. Žalovaný pouze opakoval, že postupoval v souladu s čl. 132 a 121 Nařízení Rady, což ovšem ignorování čl. 10 odst. 2 nijak nevysvětluje.

Žalobce odkázal na své odvolání a uvedl, že žalovaný se akceptovatelným způsobem vypořádal pouze s prvním bodem, na dalších pět žalobních bodů dostatečně nereagoval. Nesprávným postupem žalovaného došlo k nezákonnému zkrácení nároků žalobce na přímé platby, žalobce byl zkrácen na procesních právech, neboť nemohl napadnout modulaci samotnou, a došlo k nedůvodnému zadržení vyplácení národních doplňkových plateb. Na okraj žalobce poznamenal, že věc považuje za významnou vzhledem k množství dalších farmářů, vůči nimž žalovaný pravděpodobně postupoval obdobně.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě rozšířil argumentaci užitou v napadeném rozhodnutí, uvedl, že rozhodnutí správních orgánů jsou věcně správná a že byla vydána v souladu s platnými právními předpisy; navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalobce v replice zopakoval argumenty uplatněné již v podané žalobě, přičemž zdůraznil, že argumentace žalovaného z vyjádření k žalobě nemůže zhojit vady napadeného rozhodnutí.

Podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť žalobce s tím výslovně souhlasil a žalovaný se k této otázce k výzvě soudu nevyjádřil, a má se tedy za to, že s takovým postupem souhlasí.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti:

Prováděcím rozhodnutím Evropské komise ze dne 8. 10. 2012, č. C(2012) 6927 final, bylo České republice povoleno poskytovat doplňkové vnitrostátní přímé platby v roce 2012 a současně byl stanoven postup pro případné provádění snížení těchto plateb (tzv. modulace).

Žádostí ze dne 15. 10. 2012 žádal žalobce o Národní doplňkové platby pro rok 2012 na zemědělskou půdu a chov ovcí a koz.

Rozhodnutím Fondu – správního orgánu prvního stupně – byly podle § 11 zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu a o změně některých dalších zákonů, podle nařízení vlády č. 112/2008 Sb., o stanovení některých podmínek poskytování národních doplňkových plateb k přímým podporám (dále jen „nařízení vlády“) a podle čl. 7 a čl. 10 Nařízení Rady žalobci poskytnuty národní doplňkové platby k přímým podporám pro rok 2012 v celkové výši 8 075,76 Kč, a to v částce 1 084,30 Kč na chov ovcí a v částce 6 991,46 Kč na zemědělskou půdu. Jelikož součet veškerých částek přímých plateb, na které žalobci vznikl nárok pro rok 2012, převyšoval 5 000 EUR, postupoval Fond podle čl. 7 a čl. 10 Nařízení Rady a v rámci modulace celkové částky přímých plateb žalobci snížil výši platby na dotace v rámci národních doplňkových plateb o 10 % z celkové částky přímých plateb převyšující 5 000 EUR.

Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Fondu. V odůvodnění rozhodnutí popsal všechny rozhodné skutečnosti a podrobný výpočet, na jehož základě byly žalobci poskytnuty národní doplňkové platby k přímým podporám pro rok 2012 v částce 8 075,76 Kč. Uvedl, že celkovou částku národních doplňkových plateb, na kterou měl žalobce právo v daném kalendářním roce, bylo třeba snížit o částku odpovídající 10 % součtu všech částek přímých plateb a národních doplňkových plateb, neboť jejich součet převyšoval částku 5 000 EUR, tj. dle směnného kurzu částku 125 705 Kč. K odvolacím námitkám žalovaný uvedl, že skutečnost, že v rozhodnutí Fondu nejsou dopodrobna veškeré početní postupy, jichž bylo použito, nikterak nemění jeho účel ani smysl, neboť tyto početní postupy stanoví příslušný právní předpis – Nařízení Rady; sazby národních doplňkových plateb k přímým podporám pak dle § 11 nařízení vlády zveřejňuje Fond. K další argumentaci žalobce žalovaný uvedl, že postupoval v souladu s čl. 132 a 121 Nařízení Rady.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle čl. 121 Nařízení Rady v nových členských státech, kromě Bulharska a Rumunska, se přímé platby zavedou v souladu s následujícím plánem zvýšení vyjádřených jako procentní podíl úrovně těchto plateb používané v té době v jiných než nových členských státech: 60 % v roce 2009, 70 % v roce 2010, 80 % v roce 2011, 90 % v roce 2012 a 100% od roku 2013.

Podle čl. 132 odst. 2 poslední pododstavec Nařízení Rady celková přímá podpora, kterou lze po přistoupení poskytnout zemědělci v nových členských státech v rámci příslušné přímé platby, včetně všech doplňkových vnitrostátních přímých plateb, nepřesahuje úroveň

přímé podpory, na kterou by měl zemědělec nárok v rámci odpovídající přímé platby použitelné v jiných než nových členských státech od roku 2012, přičemž se zohlední použití článku 7 ve spojení s článkem 10.

Podle čl. 7 odst. 1 Nařízení Rady veškeré částky přímých plateb, které mají být zemědělci poskytnuty v daném kalendářním roce, převyšující částku 5 000 EUR, se až do roku 2012 každý rok snižují o tato procenta: a) 7 % v roce 2009, b) 8 % v roce 2010, c) 9 % v roce 2011, d) 10 % v roce 2012.

Podle čl. 10 odst. 1 Nařízení Rady se článek 7 vztahuje na zemědělce v novém členském státě v daném kalendářním roce, pouze pokud úroveň přímých plateb použitelná v uvedeném členském státě pro uvedený kalendářní rok podle článku 121 je přinejmenším rovna úrovni v jiných než nových členských státech, s přihlédnutím ke snížení uplatněným podle čl. 7 odst. 1.

Podle čl. 10 odst. 2 Nařízení Rady jestliže se článek 7 vztahuje na zemědělce v novém členském státě, omezí se procenta použitelná podle čl. 7 odst. 1 na rozdíl mezi úrovní přímých plateb použitelnou na přímé platby podle článku 121 a úrovní v jiných než nových členských státech, s přihlédnutím ke snížení uplatněným podle čl. 7 odst. 1.

Jádrem sporu v nyní projednávané věci je otázka, zda žalovaný zkrátil nároky žalobce na přímé platby v souladu s právními předpisy a zda řádně vypořádal všechny námitky uplatněné žalobcem v odvolání.

K první žalobní námitce, dle níž měla být částka nároku na národní doplňkové platby k přímým podporám a částka snížení v důsledku modulace dle Nařízení Rady uvedena ve výroku rozhodnutí Fondu i žalovaného, a nikoli pouze v odůvodnění napadeného rozhodnutí, je třeba uvést následující. Je sice pravdou, že rozhodnutí Fondu jednotlivé výše uvedené částky neobsahovalo, avšak všechna pochybení v tomto směru napravil žalovaný, když v napadeném rozhodnutí podrobně rozepsal početní postup, jenž v daném případě užil. Žalovaný dále uvedl, že přestože žalobci vznikl nárok na národní doplňkové platby k přímým podporám ve výši 38 543,13 Kč, tuto sumu bylo nutno snížit o částku 30 467,37 Kč, což představuje 10 % součtu všech přímých plateb a národních doplňkových plateb přiznaných žalobci v roce 2012 převyšující 5 000 EUR; žalobci tak byly poskytnuty národní doplňkové platby k přímým podporám ve výši 8 075,76 Kč. Soud v této souvislosti poukazuje na zásadu dvojinstančnosti správního řízení; z hlediska soudního přezkumu totiž tvoří správní řízení před orgány obou stupňů jeden celek, a to od zahájení správního řízení do právní moci konečného rozhodnutí. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 14. 4. 2009, čj. 8 Afs 15/2007-75, konstatoval, že „řízení probíhá ve dvou stupních (instancích), že tedy řízení a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podléhá kontrole odvolacího orgánu, nikoliv, že každý závěr musí být vždy vysloven jednou instancí a vždy prověřen a akceptován instancí vyšší. Dvojinstančnost totiž zajišťuje nejen dvojí posouzení věci, ale je také cestou k nápravě a odstranění vad, které se vyskytly v řízení před prvním stupněm.“ Ve skutečnosti, že žalovaný napadeným rozhodnutím doplnil nedostatečnou argumentaci Fondu, nelze spatřovat jakoukoli nezákonnost. Stejně tak není pochybením, pokud žalovaný jednotlivé částky (na které měl žalobce nárok nebo které mu byly přiznány) uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí a nikoli v jeho výroku. Výrok jako stěžejní část rozhodnutí, v němž správní orgán formuluje svůj závazný názor, a tedy uvede autoritativní a závazné řešení otázky, která je předmětem řízení, musí být jasný, určitý a srozumitelný. Důraz na tyto předpoklady výrokové části rozhodnutí vyplývá mimo jiné z požadavku právní jistoty účastníků řízení, neboť účastníkům i třetím osobám musí být z výroku zřejmé, jak o předmětu řízení správní orgán uvažil. Ve výroku proto byla správně uvedena pouze finální

částka, která se žalobci skutečně poskytne; všechny zbývající částky a propočty, které by výrok činily nepřehledným, žalovaný zcela oprávněně uvedl výhradně v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Soud nepřisvědčil žalobci v tvrzení, že nebylo jednoznačně rozhodnuto o jeho žádosti a že napadené rozhodnutí uzavírá řízení ve dvou věcech – řízení o žádosti žalobce o národní doplňkové platby a řízení vedené z moci úřední o snížení nároků žalobce v důsledku modulace podle Nařízení Rady. V první řadě soud konstatuje, že z obsahu napadeného rozhodnutí, resp. z rozhodnutí Fondu je patrné, že o žádosti žalobce o poskytnutí dotace v rámci národních doplňkových plateb k přímým podporám ze dne 15. 10. 2012 rozhodnuto bylo, a to tak, že žalobci se poskytují platby v celkové výši 8 075,76 Kč. Vzhledem k tomu, že v průběhu řízení o žádosti byly zjištěny skutečnosti odůvodňující provedení modulace na základě Nařízení Rady (konkrétně bylo zjištěno, že součet všech částek přímých plateb a národních doplňkových plateb žalobce pro rok 2012 převyšoval částku 5 000 EUR), nemohl správní orgán konat jinak než modulaci provést. Vyšly tedy najevo skutečnosti, které byl správní orgán povinen v probíhajícím řízení reflektovat, což také učinil. Nebyla tedy zahájena dvě řízení, jak se snažil argumentovat žalobce.

S přihlédnutím ke všemu výše uvedenému má soud za to, že nemožnost žalobce napadnout výrok o modulaci nelze považovat za zkrácení jeho práv, a to již jen z toho důvodu, že správní orgány zahájily a vedly výhradně řízení o žádosti žalobce o poskytnutí národních doplňkových plateb, přičemž o modulaci samostatně nerozhodovaly. Modulace se v důsledku naplnění Nařízením Rady stanovených podmínek pro její uplatnění stala součástí řízení o žádosti žalobce, které bylo završeno vydáním rozhodnutí Fondu o poskytnutí plateb v celkové výši 8 075,76 Kč.

Žalobci nelze přisvědčit v tvrzení, že žalovaný na tyto jeho námitky (uplatněné též pod bodem 6 podaného odvolání) reagoval nedostatečně a velmi kuse. Jak již soud popsal výše, žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně rozepsal, jakým způsobem při výpočtu národních doplňkových plateb postupoval a z jakých důvodů zvolil právě takový postup. Žalovaný dále žalobce ujistil, že pravomocná a vykonatelná rozhodnutí, jimiž byly žalobci poskytnuty přímé platby, jsou platná a že částky jimi přiznané nejsou napadeným rozhodnutím odebírány. Zdůraznil, že tato rozhodnutí musela být vzata v potaz při výpočtu nároku žalobce na národní doplňkové platby k přímým podporám. Tímto odůvodněním žalovaný dle názoru soudu dostatečně vypořádal i odvolací námitku žalobce uplatněnou pod bodem 5.

Druhá žalobní námitka, že na případ žalobce neměla být aplikována modulace dle čl. 7 Nařízení Rady a že nedošlo k naplnění podmínky v čl. 10, je neopodstatněná.

Jak žalovaný (na straně 4 a 5 napadeného rozhodnutí) správně uvedl, snížení národních doplňkových plateb k přímým podporám vyplývá z čl. 132 a čl. 121 Nařízení Rady; dosažením úrovně přímých plateb nových členských států, tedy i České republiky, ve výši 90 %, se tyto státy v roce 2012 dostaly na úroveň přímých plateb starých členských států po uplatnění modulace ve výši 10 % dle čl. 7 Nařízení Rady. Žalovaný dále konstatoval, že jakmile je stanovena celková výše přímých plateb a národních doplňkových plateb k přímým podporám, na které má konkrétní zemědělec nárok, národní doplňkové platby se sníží o procentní částku odpovídající modulaci ve starých státech Evropské unie. Za použití těchto úvah pak žalovaný z částek národních doplňkových plateb a všech přímých plateb, na které žalobci vznikl nárok, přehledně vypočítal celkovou výši národních doplňkových plateb k přímým podporám, které budou žalobci v roce 2012 poskytnuty.

Soud má za to, že shora uvedená argumentace žalovaného je správná a odpovídá právním předpisům. Podle čl. 10 odst. 1 Nařízení Rady se čl. 7 (tj. ustanovení o modulaci) vztahuje na zemědělce v novém členském státě v daném kalendářním roce, pokud úroveň

přímých plateb použitelná v uvedeném členském státě pro uvedený kalendářní rok podle čl. 121 je přinejmenším rovna úrovni v jiných než nových členských státech, s přihlédnutím ke snížením uplatněným podle čl. 7 odst. 1. V roce 2012, za nějž žalobce žádá poskytnutí národních doplňkových plateb, již úroveň přímých plateb mezi novými a starými členskými státy Evropské unie vyrovnána byla; bylo dosaženo ekvivalence. V České republice (jakožto v novém členském státě) dosahuje úroveň přímých plateb pro rok 2012 dle čl. 121 Nařízení Rady 90 % úrovně těchto plateb používané v té době v jiných než nových členských státech. V těchto „starých“ členských státech činí úroveň přímých plateb zásadně 100 %; při konstatování ekvivalence je však třeba přihlédnout k modulaci o 10 % provedené na základě čl. 7 odst. 1 Nařízení Rady, která představuje snížení ve smyslu čl. 10. Jelikož tedy v roce 2012 byla úroveň přímých plateb v rámci obou skupin členských států Evropské unie vyrovnána (na 90 %), byl žalovaný oprávněn aplikovat na případ žalobce ustanovení o 10% modulaci, a to z důvodu, že veškeré částky přímých plateb, které byly žalobci přiznány, v přepočtu převyšují částku 5 000 EUR.

Dle názoru soudu nelze pominout, že žalovaným uplatněná modulace, jakož i způsob jejího uplatnění zcela odpovídá obsahu prováděcího rozhodnutí Evropské komise ze dne 8. 10. 2012, C(2012) 6927 final, kterým se povoluje poskytování doplňkových vnitrostátních přímých plateb v České republice v roce 2012. V článku 1 bodu 4 toho rozhodnutí je mimo jiné uvedeno, že *„pokud celková výše přímých plateb, které mají být poskytnuty zemědělcům na základě nařízení (ES) č. 73/2009 včetně všech doplňkových vnitrostátních přímých plateb překročí částku 5 000 EUR, výše doplňkových vnitrostátních přímých plateb, které mají být zemědělcům podle přílohy tohoto rozhodnutí poskytnuty, se sníží o částku, která se rovná 10 % celkové částky překračující 5 000 EUR“*.

Z řízení ve věci T-386/13, na které žalobce poukazoval, nelze ve vztahu ke správnému provedení výpočtu modulace ničeho dovozovat, neboť Tribunál (pátý senát) žalobu v této věci usnesením ze dne 3. 9. 2014 odmítl jako nepřipustnou, a tedy námitkami v ní uplatněnými se věcně nezabýval.

Navzdory tvrzení žalobce má soud za to, že žalovaný v rámci rozhodování o žádosti žalobce o poskytnutí národních doplňkových plateb z požadavků uvedených v čl. 132 Nařízení Rady vycházel; předmětné ustanovení totiž hovoří o úrovni v jednotlivých státech, (tj. o určitém abstraktním srovnávacím ukazateli), nikoli o výši konkrétních vyplacených plateb. Celková přímá podpora, kterou je možno poskytnout zemědělcům z nových členských států Evropské unie a která dle čl. 121 Nařízení Rady představuje 90 %, totiž nepřesahuje úroveň přímé podpory, kterou lze přiznat zemědělcům z jiných než nových členských států a která po uplatnění čl. 7 odst. 1 Nařízení Rady činí rovněž 90 %.

Nedůvodná je třetí námitka, že i kdyby měla být modulace na přímou podporu žalobce podle čl. 7 Nařízení Rady uplatněna, měla být provedena jiným postupem, tj. že modulovány měly být jen národní doplňkové platby, nikoli součet všech přímých plateb.

V prvé řadě soud zdůrazňuje, že (jak uvedl při vypořádání námitky druhé) žalovaným uplatněný způsob výpočtu modulace vyplývá kromě ustanovení Nařízení Rady též z prováděcího rozhodnutí Evropské komise ze dne 8. 10. 2012, C(2012) 6927 final, kterým se povoluje poskytování doplňkových vnitrostátních přímých plateb v České republice v roce 2012. Dále je nutno zdůraznit, že žalobou napadené rozhodnutí obsahuje na straně 4 a 5 velice důkladný popis úvah, jakož i výpočtů, na jejichž základě dospěl žalovaný k uplatněnému způsobu modulace. Uvedl, že celkově vznikl žalobci v roce 2012 nárok na národní doplňkové platby ve výši 38 543,13 Kč, a to 5 175,03 Kč na chov ovcí a koz a 33 368,10 Kč na zemědělskou půdu podle § 7 a § 9 nařízení vlády; veškeré přímé platby poskytnuté žalobci v témže roce včetně národních doplňkových plateb pak činily 430 378,66 Kč. Jelikož součet

všech přímých plateb po přepočtu na základě rozhodného směnného kurzu 25,141 Kč za 1 EUR převyšoval 5 000 EUR, bylo nutno přistoupit k modulaci dle čl. 7 Nařízení Rady. Z částky přesahující hranici 5 000 EUR, která činila 304 673,70 Kč, bylo vypočteno 10 % , o které byla následně snížena celková částka národních doplňkových plateb žalobce (tj. 38 543,13 Kč - 30 467,37 Kč). Žalobci proto byly rozhodnutím Fondu poskytnuty národní doplňkové platby ve výši 8 075,76 Kč.

K odkazu žalobce na bod 17 preambule Nařízení Rady soud nejprve upozorňuje, že preambule, v níž bývá vyjádřen smysl a cíl daného předpisu, nemá normativní obsah a může sloužit nejvýše jako výkladová pomůcka. Dále soud poznamenává, že s bodem 17 preambule, dle něhož by modulace neměla snížit částku netto vyplácenou zemědělcům v novém členském státě tak, aby byla nižší než částka, která by byla vyplacena obdobnému zemědělci v jiných než nových členských státech, souvisí též bod 16, dle kterého by se neměl systém modulace uplatňovat na zemědělce v nových členských státech, dokud se úroveň přímých plateb použitelná v uvedených členských státech nevyrovná úrovni použitelné v jiných než nových členských státech. Již v rámci vypořádání druhé žalobní námitky soud vyslovil, že tyto požadavky vyjádřené v preambuli Nařízení Rady byly naplněny, neboť úroveň přímých plateb podle čl. 10 Nařízení Rady byla mezi novými členskými státy Evropské unie a jinými než novými členskými státy v roce 2012 ekvivalentní.

Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně rozepsal postup, na jehož základě vypočetl částku národních doplňkových plateb poskytnutých žalobci, poukázal na znění právních předpisů, z nichž při rozhodování vycházel, a rovněž na úvahy, které jej ke zvolenému postupu vedly, nelze mu klást k tíži, že se již dále nevyjadřoval k námitkám žalobce o nesprávnosti takového výpočtu a nutnosti aplikace jiných ustanovení.

K žalobní námitce, že věc je významná vzhledem k množství dalších farmářů, vůči nimž byl uplatněn stejný postup, soud poznamenává, že tato skutečnost je pro rozhodnutí v nyní projednávaném případě irelevantní. Předmětem tohoto řízení je výhradně přezkum rozhodnutí žalovaného, resp. Fondu, jímž byly žalobci k jeho žádosti poskytnuty národní doplňkové platby k přímým podporám pro rok 2012 v celkové výši 8 075,76 Kč.

Soud souhlasí se žalobcem, že argumentace žalovaného správního orgánu, která byla užita až v řízení před správním soudem, konkrétně ve vyjádření k podané žalobě, nemůže zhojit vady napadeného rozhodnutí. Pravdou rovněž je, že žalovaný v nyní projednávaném případě své důvody, na základě kterých rozhodl o odvolání žalobce tak, jak rozhodl, ve vyjádření k podané žalobě poněkud rozšířil. Tato skutečnost nicméně nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť odůvodnění postupu žalovaného je v tomto rozhodnutí (jak již soud uvedl při vypořádání předešlých námitek) vyjádřeno zcela dostatečně.

S ohledem na vše shora uvedené soud uzavírá, že žalovaný se řádně, byť ohledně některých bodů velmi stručně, vypořádal se všemi body tak, jak byly žalobcem uplatněny v podaném odvolání, a napravil pochybení, jichž se dopustil Fond ve svém rozhodnutí. Žalobce tudíž nebyl vydáním napadeného rozhodnutí zkrácen na svých právech.

Žalobce tedy se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, soud zamítl žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný,

avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. června 2017

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu